

Sara heräsi hiljaiseen linnun viserrykseen. Hän kurtisti kulmiaan, hän olisi halunnut vielä nukkua. Pienen hätken kuluttua hän nousi istumaan ja sysäsi peiton syrjään. Hän haukotteli ja hieroskeli hiljaa silmiään. Sitten hän otti puhelimensa käteensä, ja tarkasti paljonko kello oli. Sitten hän säpsähti. Kello oli jo viittatoista vaille, hän oli myöhässä. Hän nousi ripeästi sängystä ja alkoi pukemaan vaatteita. Sitten hän harjasi hampaansa ja otti kupin kahvia mukaansa. Ja sitten juoksu koululle. Juostessa hän yritti juoda kahviaan, mutta kahvi hölskyi ja lenteli kaikkialle. Lopulta hän tyytyi viskaamaan kahvinsa lumiseen ojaan. Hän oli myöhässä, hän ei ikinä ehtisi koululle ajoissa. Hän oli melkein koululla kun kuuli kellojen soivan. Hän kiristi tahtiaan, hän ei voisi nyt myöhästyä. Hän juoksi ja saapui viimein koululle. Pihat olivat jo tyhjentyneet, missään ei näkynyt enään ketään. "Tänään kouluumme tulee uusi oppilas", opettaja aloitti tunnin. "Tämä tässä on Niko, Niko esittelisitko nyt itsesi muille?" opettaja pyysi. Niko oli avaamassa suunsa, kunnes luokan ovi avautui äkisti. Sara käveli luokkaan puuskutten. Istuen hän kuuli kun luokka alkoi nauramaan. Hän painoi päänsä alas, sitten hän avasi suunsa: "Olen pajoillani että mylhästyin, tuli hieman ongelmia matkalla." Opettaja katsoi Saraa ja sanoi sitten: "Ei se mitään, kaikki myöhästyvät joskus. Istuhan nyt paikallasi." Sara nyökkäsi ja istui paikalleen. "Mitähän ongelmia sillä Saralla oli?" eräs poika sanoi niin että varmasti koko luokka kuuli. Sara ei välittänyt, vaan hän suuntasi katseensa luokan eteen. "Olen siis Niko" uusi poika sanoi ja kääntyi sitten opettajaan päin. Opettaja nyökkäsi ja kehoitti Nikoa valitsemaan ieluisen paikan. Hän istuuntui viereeni. Ihmettelin miksi hän oli istunut juuri minun viereeni kaikista neljästä tyhjästä paikasta. Sitten varsinainen oppitunti alkoi. Siinä sivusilmällä tarkastelin poikaa. Hän oli oikeastaan aika komea. Saran täytyi myöntää. Pojalla oli ruskeat hiukset, siniset silmät ja hän oli pitkä. Yhdellä kertaa Sara jäi kumminkin tuijottamaan liian pitkäksi aikaa. Poika kääntyi katsomaan häntä kysyvän näköisenä. Sara säpsähti ja käänsi katseensa pois. Koko loppu tuntiin hän ei katsonut poikaa. Se oli vaikeaa, jokin Saran päässä pyysi katsomaan. Tunti loppui ja kävelin pois luokasta. Heti kun olin ulkona, huokaisin. Sitten joku koputti selkääni. Käännähdin katsomaan. Näin parhaanystäväni Sofian. Puhuimme Sofian kanssa, siitä mitä tänään oli tapahtunut. Sofia oli niitä ihmisiä, jotka olivat luotettavia ja kuuntelemaan ties ketä ihmisiä. "Tämähän on eka myöhästyminen tänä vuonna. Ei se ole vakavaa. Minä olen myöhästynyt jo neljästi" Sofia sanoo ohduttavasti. Nyökkään, ja arvelen Sofian olevan oikeassa. Emme kerkeä puhua enmpää koska kellot soivat. Kävelemme Sofian kanssa ulos koulunporteista. Koulu oli loppunut ja olimme päättäneet mennä kaupungille. Savuimme kaupungille joka vilisi ihmisiä. "Ainiin tänään oli ne jotkin festarit!" Sofia hihkaisi nähdessään ihmis paljouden. "Jaah", vastasin. En ollut kovin kiinnostunut ihmis läjistä. Vieteimme Sofian kanssa muutaman tunnin kaupungilla, löysimme muutamia vaatteita. Mutta siihen se jäikin. Kului useampi kuukausi. Katselin yhä Nikoa, ja olin miettinyt mistä sydämen jyskytykseni johtui. Eräänä päivänä istuin ikkunan vieressä mietiskelemässä. Kun Niko käveli luokseni. Hätkähdin nähdessäni hänet, mutta sitten vakavoiduin. Hän nojasi seinää vasten ja kysyi: "Mitä teet illalla?" Ihmettelin hänen kysymystään. Olimme puhuneet ennenkin, jos kaiken laisesta, mutta hän ei ollut kysynyt minulta ennen mitään tällaista. Tunsin punastuvani, mutta sitten vastasin: "E-en kai itää erikoista." Niko hymyili minulle ja vastasi sitten hieman punaisen näköisenä: "Hyvä. Tänäänhän on ne jotkin festarit, niin aattelin..." Hänen lauseensa jäi kesken, mutta tajusin mitä hän tarkoitti. Annoin hänen kuminkin sanoa lauseensa loppuun. "Jos voisit, niin, mentäiskö..kahestaan?" Niko kysyi. Hymy nousi nyt Saran huulille, ja hän nyökkäsi. "Oikeasti?!" Niko huudahti nähdessään Saran ilmeen. "Juu juu, mutta jos hoet sitä koko ajan, niin sitte ei!" Sara naurahti ja lähti takaisin luokkaan. Nyt Sara tiesi mitä tunteiltaan haki. Hän oli ihastunut Nikoon. Koulu päivä kului hitaasti. Sara oli jännittynyt. Että siis hän ja Niko, yhdessä

festareilla!? Koko ajatus kutkutti häntä. Hän vilkuili aina tietyin välein Nikoa ja Niko vilkuili takaisin. Koulu loppui ja Sara ryntäsi kotiinsa. Hänellä oli kolme tuntia aikaa, kolme! Se oli liikaa. H'n heittäytyi sängylleen. Sitten hän nousi ja käveli krijahyllylle. Hän valitsi hyllystä yhden japanilaisen manga pokkarin ja sitten hän asettui taas makaamaan sängylle. Hän luki useamman pokkarin, kunnes hänellä oli hieman yli tunti aikaa. Sitten hän lähti suihkuun. Hän kävi suihkussa, ja sitten hän alkoi katsomaan itselleen vaatteita. Hän valitsi hieman tiukemman farkut ja hupparin. Pian olikin jo aika lähteä. Sara tuli kaupungille hyvissä ajoin. Hän huomasi lyhtypylvääsen nojaavan Nikon. Nikolla oli T-paita ja farkut. Sara hymyili ja käveli hänen luokseen. Niko oli ihmeissään, hän ei ollut uskonut Saran tulevan. Hän oli olettanut Saran pilailevan luvatta tulla. He moikkasivat ja lähtivät kiertämään kaupungin toria. Niko kertoi Sara että kotikaupungissaan hän oli ollut melkein jokaisilla festareilla. Niko kokeili ampumapeliä. Ja hän ihme kumma voitti. Hän näytti ampuneen ennenkin. Hän voitti pelistä pienen nallekarun ja antoi sen Saralle. Sara oli iloinen. Hän oli ollut varman että Niko oli pyytänyt hänet mukaan kaverimielessä. Mutta joka ikinen hetki hän alko ajattelemaan kaikkea muuta. "Niko!!" Kuulin tyttöjen ääniä. Monet tytöt olivat tulleet luoksemme ja he roikkuivat Nikossa. Niin juuri, uudet oppilaat ovat aina suosiossa, vaikkei enää niin uusioppilas olisikaan. "Kuka tuo tyttö on? Treffi seurasi?" eräs tytöistä kysyi Nikolta. "Noh, siis..joo" Niko sanoi naamapunaista. Sara hämmästytti, oliko hän kuullut oikein. Treffi seura? "Se ei kyllä näytä miltään" yksi tytöistä sanoi pilkallisesti. Sara katsoi ensin tyttöä ja sitten Nikoa. Niko ei ennättänyt sanoa tai tehdä mitään, kun Nikossa roukkuva tyttö sanoi: "Olet oikeassa! Mä olen paljon parempi vaihto ehto!" Sitten tyttö laittoi kätensä Nikon poskille ja nousi varpailleen. Siinä kaikkien edessä hän suuteli Nikoa. Muiden tyttöjen suut vääntyivät alas päin. Ja he yrittivät häätää tyttöä pois Nikosta. "Niko on mun!" he huusivat. Sara oli näytökseen kyllästynyt ja sitten hän otti ja lähti. Hän lähti pois. Hän kuuli vielä Nikon huutavan häntä, mutta ei ollut kuulevinaan. Hän oli niin kyllästynyt. Kyyneleet nousivat silmille. Hän lähti juoksemaan. Hän juoksi rantaan. Ja juoksi laiturin päähän. Laiturin päässä hän seiso ja itki. Sitten hän valmistautui hyppämään, mutta ei kerennyt tehdä mitään. Sillä hän tuns kuinka joku otti häntä kiinni kädestä. Sara säpsähti. Hän tajusi Nikon olevan siinä. "Olen pahoillani.. Halusin tulla tänne sinun kanssasi, mutta ne tytöt tajusivat liian paljon" Niko sanoi hiljaisella äänellä. Sara nyökkäsi. "En ymmärrä", hän sanoi ja istuuntui laiturille. Niko ei vielä kukaan ollut päästänyt hänen kädestään. Niko istuuntui myös. Sara käänsi katseensa posis päin. Mutta säpsähti uudestaan. Kun Niko veti hänet lähelleen. "Olen pahoillani.." hän toisti. Sara nyökkäsi ja kääntyi Nikoon päin. "Uskon sinua, sillä minä..rakas..rakastan sinua!" Sara sanoi niin tyyneesti kuin osasi Hän näki kun Nikon suu nousi hymyyn ja nyökkäsi. Sitten hän laittoi kätensä Saran poskelle. Ja sitten se tapahtui. Hellästi, heidän huulensa kohtasivat. Ehkä tämä olisi hyvä, uusi elämän alku. //Joo, oon kirjouttanut täällä ennen, mut eri käyttäjätunnuksella. Ja tää on mun pisin novelli. En tiää, tätä vois jatkaa joskus! >.<